

آیه‌الله العظمی شیری زنجانی (مدظله)

ولادت

آیت‌الله العظمی سید موسی شیرازی (حسینی) زنجانی سه ماه پس از ورود والد معظمشان به حرم کریمه اهل بیت (سلام الله علیها) در هشتم ماه رمضان سال 1346 مطابق با دهم اسفند 1306 شمسی

دیده به جهان گشوده و به احترام حضرت معصومه (سلام الله علیها) موسی نام گرفتند

پدر معظم له حضرت آیت الله العظمی حاج سید احمد حسینی زنجانی فقیهی بزرگ و پارسایی متخلّق به اخلاق الهی بودند و بر ابواب مختلف فقه احاطه و اشراف کامل داشتند و این امر، اعجاب بزرگانی چون آیت الله العظمی اراکی (قدس سره) را برانگیخته بود.

تقوای الهی، روح یقین و توکل، شکر خالق و مخلوق، احترام به افراد، نظم و سلیقه در امور، زهد و عبادت بسیار همراه با گریز از مقدّس مآبی، روشن بینی فکری و تأکید بر حیات اجتماعی دین و عشق زائد الوصف به خاندان رسالت «صلوات الله علیهم اجمعین» از خصائص ارزنده آن عالم وارسته بود.

ایشان پس از ده ها سال خدمت در عرصه تدریس و تألیف و قضای حوائج مؤمنین با به جای گذاشتن حدود 60 کتاب و رساله در دانش های مختلف دینی در روز 29 رمضان سال 1393 ه ق، در سن 85 سالگی دار فانی را وداع گفت.

مرحوم آیت الله العظمی سید احمد زنجانی (قدس سره) صبح و مغرب و عشاء در حرم حضرت معصومه و ظهر در مدرسه فیضیه امامت جماعت را بر عهده داشتند و با توجّه به مقبولیت عمومی و اشتها ایشان به تقوا و پرهیزگاری، فضلاء و علماء و اساتید بسیاری در نماز جماعت ایشان حاضر می شدند. در سالهای پایانی حیاتشان، وقتی از انجام این مهمّ، ناتوان گردیدند، آیت الله العظمی حاج سید موسی شیرازی زنجانی (مد ظله العالی) را به عنوان جانشین خود انتخاب کردند.

جدّ پدری معظم له مرحوم سید عنایت الله (م 1343) و جدّ مادری ایشان مرحوم آقا میرعلی نقی (م 1367) «رحمة الله علیهما» از علمای زنجان و مشهور به فضل و درستکاری بودند.

دایی معظمّ له آیت الله سیّد محمد ولایی (م 1387) «رحمة الله علیه» که عالمی جامع و فقیه بودند در سال 1352 به دریافت اجازه اجتهاد از آیت الله العظمی سیّد محمد حجت «قدس سرّه» (م 1372) نائل گردید. این اجازه، ارزش علمی ویژه ای داشت؛ زیرا مرحوم آیت الله حجت «قدس سرّه» به آسانی اجازه اجتهاد صادر نمی کرد و در این جهت با احتیاط بسیار، عمل می نمود، لذا نقل شده است که وقتی این اجازه، بر مرحوم آیت الله العظمی خویی «قدس سرّه» عرضه شد، آن را بسیار با ارزش و مهمّ ارزیابی کردند.

برخی از توصیه ها و رهنمودهای معظم له:

* مشکل گشای حقیقی پیامبر و اهل البیت علیهم السلام اند و بر اساس روایات نعمتهایی هم که به ما داده می شود به واسطه این بزرگواران است. خلقت عالم به واسطه نمونه های عالی انسانیت است و این نمونه های عالی انسانیت حضرات معصومین هستند. ما در همه نشأت به رسول اکرم و عترت ایشان نیازمندیم و امیدواریم که عنایات ایشان شامل حال همه ما بشود.

* آنچه که باعث پیشرفت در همه امور است اخلاص است. باید خدا و پیغمبر و مذهب را در نظر داشت. اگر اخلاص باشد عمل از طرف خداوند تایید می شود و اگر نباشد آثار آن در حد اعلا نیست. مهم این است که انسان پیوند خود با خدا را محکم کند. رضاخان همه حوزه های علمیه را به هم ریخت؛ اما در آن شرایط حوزه علمیه قم باقی ماند؛ این به خاطر اخلاص مؤسس این حوزه "شیخ عبدالکریم حائری" و کسانی بود که بعد از او حوزه را نگه داشتند. طلبه اگر در تبلیغ به دنبال رفع مشکلات مردم و محکم کردن پیوند آنان با خاندان وحی باشد موفقیت بیشتری دارد و عنایت خداوند و اولیای خدا هم به او بیشتر است.

منبع: پایگاه اینترنتی معظم له